

Onweerstaanbare drang naar de Libische woestijn

Zijn lichaam is, zo zegt hij zelf, niet al te sterk, maar zijn geest moet erg krachtig zijn. Jelte Homan inwoner van Blijham, organiseert voettochten door de woestijn van Libië. Over brandend zand en onder een gloeiende zon, vele uren per dag. Zwaar is het soms, maar Homan geniet zelf intens. Die enorme zandbak is zijn tweede thuis.

Door Marcel Looden

BLIJHAM ■ Er zijn mensen die van bergen houden. Er zijn ook lieden, die een onweer-

staanbare drang naar de zee hebben. Homan is verzot op woestijnen. "Toen ik achttien jaar was, reed ik in een Peugeot door Europa, naar de woestijn in Noord-Afrika. In Opper-Volta heb ik mijn auto verkocht en ben per vliegtuig teruggekeerd".

De liefde, huwelijk, kinderen en het werk - Homan verdient zijn brood bij KPN Telecom - eisten in de jaren erna hun aandacht op. Hij bleef wel reizen maken maar aan de grote drang naar de woestijn in het land van Khadafi kon hij niet op regelmatige basis toegeven.

Toen hij enkele jaren geleden dan ook de kans kreeg om als Vreemde Voet Tocht-leider, als VVT'er voor de Nederlandse Koninklijke Berg-

sport Vereniging te gaan werken, greep hij die met twee handen aan. "Mijn broer, ook een reiziger, had de VTT-afdeling opgezet. Ik heb een loodzware opleiding gehad. We werden gedropt in een dal in Italië en toen maar wandelen. Een andere cursist stortte zelfs naar beneden."

Homan kreeg zijn diploma en kon als freelancer aan de slag. Waar andere VTT'ers tochten door de bergen opzetten, koos hij natuurlijk voor zijn geliefde woestijn. Jaarlijks zet hij twee marsen uit. Hij stelt de dagelijkse etappes vast, regelt dat op posten het o zo nodige vocht bijgetankt kan worden. Hij neemt maximaal tien mensen mee. "Mensen van twintig tot tachtig jaar. Verpleegsters, di-

recteuren, van alles wat. Ik controleer wel eerst of hun gezondheid goed is. We vliegen naar Tripoli en rijden dan honderden kilometers landinwaarts. Midden in de woestijn begint de voettocht."

Vijftien tot achttien kilometer wordt per dag afgelegd. Kamelen lopen mee, zij dragen de bagage. Toeregers doen dienst als gids. Betrouwbare lieden, die Homan inmiddels heel goed kent. "We slapen 's nachts in tenten. Iedere keer zet ik andere routes uit en telkens ontdek ik ook weer iets nieuws." Iedere keer ontmoet hij ook weer nieuwe mensen en ook dat vindt hij leuk. Al die deelnemers hebben hun eigen reden om ruim tweeduizend euro te betalen voor zo'n bloedheet

avontuur, met alle risico's van dien.

Risico's zijn er zeker maar tot nu toe zijn de tochten goed verlopen. "Mijn laatste tocht, ik ben net teruggekeerd, was wel heel zwaar. Extreem warm. Zeven mensen waren ziek en eentje dreigde zelfs uit te vallen. Hij was helemaal overspannen maar hij krabbelde toch over-eind." Zelf kan Homan de ontberingen nog altijd aan. Zijn vrouw houdt haar hart wel vast, geen haar op haar hoofd die eraan denkt mee te gaan. "Maar ik blijf het mooi vinden. Al moet ik er wel veel voor doen. Fysiek ben ik niet zo sterk, ik ben zelfs zwak. Dat betekent dat ik veel moet sporten, gezond moet leven, ik moet in topconditie zijn."